

Heti biztató üzenetek 4. Jézus tudja, hogy készen állsz

„Ezek után magához hívta a tizenkettőt, és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, és megparancsolta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen boton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben; csak saru legyen rajtuk, de ne vigyenek magukkal második ruhát. Ezt is mondta nekik: Ha valahol bementek egy házba, maradjatok ott addig, amíg tovább nem mentek onnan. Ha egy helyen nem fogadnak be titeket, és nem hallgatnak rátok, akkor kimenve onnan, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyágul ellenük. A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg; sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal, és meggyógyították őket.” (Márk 6,7-13)

Nagycsütörtök este Jézus tanítványai súlyos dolgokkal szembesülnek. Egyikük áruló. A Mestert hamarosan letartóztatják és halálra adják. Hiszik is, meg nem is. Mégsem tudnak Vele virrasztani. A lélek ugyan kész, de a test erőtelen. Körbezárják kis csapatukat a templomőrség jól képzett katonái, meg néhány suhanc, akik botokkal jönnek megfogni a nagy ellenséget. Felvennék a harcot, egyikük kardot is ragad, a csetepaté mégis elmarad. A lélek ugyan kész, de a test erőtelen. Elhurcolják az Urat, ütik, verik, vallatják, Péter a közelben van, felismerik. Aztán jön a tagadás. Készen akar állni arra, hogy akár meg is haljon érte, a félelmei, ösztönei mégis győzedelmeskednek. A lélek ugyan kész, de a test erőtelen. Sok mindent láttak. Jézus ezreket lakatolt jól, halottakat támasztott fel, több napos halottat is. Lecsendesítette a tajtékozó tengert, de elhinni azt, hogy a Mester, akit keresztre feszítettek, megkorbácsoltak és szíven is szúrtak, hogy Ő újra élni fog, akarják, nagyon akarják, csak hát – a lélek ugyan kész, de a test erőtelen.

És ez 3 év után történik. És még akkor sincsenek készen. De Jézus már az út elején kiküldi őket. Sokat még nem tudnak, sokat még nem láttak. De hallották a *Hegyi beszédet*, ismerik az Úr imádságát, látták, ahogy a leprás megtisztul, s ahogyan Simon anyját elhagyja a láz. Átélték a csodálatos halfogást. Láttak már egyet, s mást, ördögöktől megszállt ziháló testeket, eltorzult arcokat, rémisztő tekinteteket. Aztán az Úr szólt, s elsimultak a vonások, pillanatra arcuk el is sápadt, mint egy halotté. Aztán kinyílt a szemük, s tekintetük tiszta volt, mint az élet befogadására megnyíló szántó föld. Jézusra néztek ezek a szemek, Jézus szemében pedig az Isten tekintete mosolygott rájuk. Milyen jó volt ennek részesévé válni!

Most viszont különös dolgot mond nekik Jézus. El kell mennetek, ördögöt űzni, gyógyítani, tanítani. Tanítani? Hiszen még tanulunk! Hiszen még oly sok mindent nem tudunk! Hogyan tehetnénk? S mi magunk is milyen sokszor nem állunk készen. Vannak azok a megszégyenítő helyzetek, amelyekben a felkészültség látszatának leplei lehullanak, s a rideg kijózanító tapasztalat dermesztően csapja meg mezítelen testünket. Kellenek ezek a helyzetek, hogy el

ne bízzuk magunkat. De ettől még félelmetes, hogy valójában mennyire nem állunk készen! Sem a tanításra, sem a nevelésre, sem a házastársunk kezelésére, akárhány év után sem lehet erre sokszor és ezerszer készen állni. A tanúságtételre sem állunk készen és az igehirdetésre sem. Minden pap elkezd valahol, még ha holtig is tanul, de az a valóság, hogy arra a felelősségteljes pillanatra, hogy Isten igéjét hirdetjük a szövetséget kötő szerelmesek előtt állva az oltárnál, a keresztszülők ölelésében várakozó kicsiny gyermekek felett az Úr asztalánál, s a vigasztalás ígét a lét törékenységének fájdalmas megtapasztalásaiban kórházi ágy mellett, vagy éppen a temető kertek világában, erre nem lehet készen állni. Az Úr igéjének kell átjárnia, de ez nem emberi alkalmasság, hanem az Isten kegyelmének kérdése.

S Jézus ezzel akarja szembesíteni mindenkori tanítványait. Ő időzít. Ő jelöli ki a kegyelmi pillanatok *kairoszait*, s ha Ő kijelöli a pillanatot, akkor nekünk törékeny embereknek nincsen választásunk. Oda kell állni és szólni és érinteni és hirdetni Őt!

Vállalni kell ennek az útnak minden kiszolgáltatottságát, minden védtelenségét. Ahogy a tanár is törékenyen áll a tábla és a padok közé szorulva, felvértézve tudással és tapasztalattal és módszerrel, de mégis lelkek és elmék könyvét kell teleírnia értékkel és tudással és ez akkor és csak akkor lehetséges, ha a lelkek és elmék könyvét megnyitja felénk a bizalom és az alázat. Szorít bennünket egy társadalmi valóság, melyben tükröződik a berögződések összetörésének félelmetes tapasztalata, melyre görcsösen, szabályozások kőkerítéseit emelve reagálnak egyesek, s a meglevő falakat ledöntve mások, de egy bizonyos: valami meginog. Nekünk pedig hittal és tudással és szolgálatra kész lélekkel kell ott állnunk felülről való stabilitást adva.

Oda kell állnunk, ha erőtlenség is a testünk, ha a lelkünk sem igazán kész, mert a mindenkori keresztény ember feladata az embermentés. Test és lélek hordozása, gyógyítása, egyben tartása. Amit a klasszikus filozófia széthasít – a megértés oltárán feláldozva azt, ami vizsgálata előtt még egy volt – azt az ige tudja újra egybeszerkeszteni. Az ember. Az ember, aki nem csupán lélek és értékrend és gondolat, hanem test is, a maga minden nyűgével és örömeivel és vágyakozásával és erőtlenségével. A lélek legyen kész, s akkor az sem baj, ha a test erőtlenség. Iuvenalis óta tudhatjuk, hogy az egészséges test és lélek elválaszthatatlan, így a készség is akkor áll, ha a lélek kész és a test is az. Ehhez pedig az iskolának embert kell nevelni (nem testet és szellemet külön) és az egyháznak is az embert kell felkarolni, a fizikai szükségleteket is szem előtt tartva, s a testnek is azt a legjobbat elkészítve, amit a léleknek is szánunk.

Erre hív, erre küld el bennünket az Úr. Ez maga a küldetés, ez maga a misszió. Készen állsz? Nem az a kérdés, hogy neked mi a válaszod, hanem az, mit válaszol erre maga az Úr!